

være muligt, at der skulde være truffet en Aftale om at afhjælpe mindre Mangler, der maatte vise sig ved Søforsvaret, det vil sige ikke ved vore Skibe, men ved Søbefæstningen, som jo er anlagt lige saa provisorisk som Landbefæstningen. Middelgrundsfortet, Charlottenlundfortet, Hvidørefortet osv. ere jo provisoriske Foranstaltninger af ganske samme Art som Københavns Landbefæstning. Men ikke blot dette maatte forbavse i meget høj Grad, men ogsaa den betydelige Indkaldelse af Mandskab vakte meget stor Opsigt. Disse 1500 Mand, som bleve indkaldte, udgøre jo ikke mindre end 6 Aargange af 1ste Artilleribataillon, og er jo næppe langt fra at være hele den Styrke, som vi i saa Henseende kunne disponere over. Det, der har fundet Sted, er altsaa en fuldstændig Armering af vore Søbefæstninger, og saa vidt jeg kan skønne, er det en Foranstaltning, som tager Sigte paa ikke at konstatere vor Neutralitet, men paa, hvad der er umuligt for Danmark, at værgе den. Dette er en Foranstaltning, som nødvendigvis maa henlede Europas Opmærksomhed paa Danmark og paa Københavns Befæstning med de ulykkelige Følger, som en saadan Opmærksomhed kan have for os, og som tidligere fra Venstres Side ere blevne paapegede med saa skarpe Ord. Dette vakte altsaa stor Forbavselse i Befolkningen og blev Genstand for Omtale baade i Pressen og andre Steder. Man vidste jo, at der skulde Penge til, men hvor store Summer vidste man ikke. Først nævntes 100,000 Kr., saa 175,000 Kr. som den Sum, der skulde anvendes til Befæstningens Udbedring. Hvilken af disse Summer der er rigtig, og om nogen af dem er rigtig, vidste man intet om; maaske man i Dag kan faa Oplysning derom, men i alt Fald fandt man, at Anvendelsen af Pengene paa denne Maade var en Anvendelse, der ikke burde finde Sted, uden at det var bevilget af Rigsdagen til Udbedring af en provisorisk Befæstning, der ikke er godkendt. Dertil hører rent konstitutionelt set, at der ikke bør anvendes Penge, uden at Rigsdagen har bevilget dem, men navnlig ogsaa at det ikke sker paa et Tidspunkt, da de kunne bringe vort Land i Fare, vække Opmærksomhed i Udlandet og maaske

have uberegnelige Følger. Man tænkte paa Krudttaarnsaffæren, som vi udførlig have omtalt her i Tinget for ikke længe siden, hvor det blev konstateret, at Krigsministeren havde benyttet de Aftaler, der ere truffet med Finansudvalget, paa en saadan Maade, at det vakte vor Ordførers Misbilligelse. Den ærede Krigsminister havde der talt om, at det var en civil Foranstaltning, der her skulde foretages, ved, at man flyttede Krudtfares fra København. Nu viste det sig, at det var rent militære Foranstaltninger, Opførelse af Kasematter til Soldaterne, Foranstaltninger, der væsentligst skulde bruges i Krigstid, som den ærede Krigsminister tog Sigte paa. Jeg mener, at Finansudvalget ikke kan være en saadan Velfærdskomite, som kan give Regeringen Bemyndigelse til at foretage noget saadant. At Aftale træffes med Finansudvalget paa mindre betydningsfulde Omraader, er sket altid og kan fremdeles ske, men med saadanne Ting, hvor der er Tale om uhyre store Summer til Foranstaltninger, der fordømmes af den allerstørste Del af den danske Befolkning, til Foranstaltninger, der hvile paa provisorisk Grund, til Foranstaltninger, der kunne fremkalde Fare for vort Land, en saadan Anvendelse af Finansudvalget vil jeg for mit Vedkommende tage den største Afstand fra, saa bliver Rigsdagen jo sat ganske ud af Spillet, og den bliver nødt til at følge, hvad den snævre Kreds af Finansudvalgets Medlemmer bliver enig med Regeringen om. Men det er ikke Meningen med den konstitutionelle Forfatning, at et saadant snævrere Udvalg kan træffe Aftale med Regeringen om Ting af en saa overordentlig Betydning.

Det blev imidlertid ikke ved disse Indkaldelser, der omtales i denne officielle Meddelelse i Berl. Tid., eller de Udbedringer af Fæstningen, der vare omtalte. Allerede Dagen efter, den 13. Februar, rygtedes det rundt omkring i Byen, at nu blev der truffet Foranstaltninger til at indkalde yderligere 25,000 Mand. Man vidste rundt omkring, at Udskrivningsvæsenet havde opfordret Københavns Polititil at sende det skrivekyndige Mandskab, de kunde undvære, til Udskrivningskontorerne, og at de skulde anvendes til at udskrive ny Udskrivningsordrer. „Social-Demo-